

Sygn. akt I CSK 1593/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa G. spółki akcyjnej w G.

przeciwko J. A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 28 maja 2021 r., sygn. akt I AGa 4/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 26 października 2020 r., którym Sąd pierwszej instancji uwzględnił w większej części powództwo o zapłatę odszkodowania z tytułu łączącej strony umowy o roboty budowlane.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na jej oczywistą zasadność polegającą na naruszeniu art. 378 § 1 k.p.c., art. 327¹ § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 471 w zw. z art. 361 k.c. oraz § 7 umowy o roboty budowlane z 2 lutego 2011 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu, a większość zarzutów skargi kasacyjnej jest co do

zasady niedopuszczalna ze względu na sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawa skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie wyłącznie do polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji wyrażonym w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Skarżący prezentuje własną, subiektywną, korzystną dla siebie ocenę okoliczności faktycznych sprawy, które w postępowaniu kasacyjnym nie podlegają już weryfikacji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Pozwany ma co prawda rację, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia w części prezentującej stanowisko Sądu odwoławczego jest stosunkowo lakoniczne, nie można jednak podzielić poglądu, że stanowi to jego wadę, a tym bardziej, iż przemawia to za uznaniem wniesionej skargi kasacyjnej za oczywiście zasadną. Sąd Apelacyjny w sposób dostateczny wyjaśnił bowiem powody, jakimi kierował się uznając za trafną ocenę faktyczną i prawną sprawy przedstawioną przez Sąd Okręgowy. Nie było zatem konieczne przedstawianie przez Sąd drugiej instancji szczegółowych rozważań na temat kwestii podnoszonych w zarzutach apelacji – stanowiłoby to bowiem w istocie powtórzenie stanowiska prezentowanego w części historycznej uzasadnienia.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as]